

Evangeliets budskab, som Kristi disciple forkyndte, var bebudelsen om Hans første komme til verden. Det frembar gode frelsesnyheder gennem tro på Ham. Det pegede frem til Hans genkomst i herlighed, for at forløse Sit folk, og sætte håbet frem for mennesker, ved tro og lydighed, at dele de helliges arv i lys. Dette budskab gives til mennesker i dag, og på det tidspunkt kobles det til annonceringen for Kristi andet komme, som er nær. De tegn som Han Selv gav til Hans komme er blevet opfyldt, og lærer vi Guds ord kan vi vide at Herren står for døren.

I åbenbaringens bog forudsiger Johannes evangeliebudskabets proklamation lige før Kristi genkomst. Han beskuer en flyvende engel "midt oppe under himmelen; han havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden, for alle folkeslag og stammer og tungemål og folk. Og han råbte med høj røst: »Frygt Gud og giv ham ære; thi nu er hans domstime kommet.» Åbenbaringen 14,6. 7.

I profetien følges dette op med denne advarsel om dom, sammen med tilknyttede budskaber at Menneskesønnen kommer i himlens skyer. Proklamationen af dommen er en bekendtgørelse om at Kristi genkomst er nær. Og denne proklamation kaldes for det evige evangelium. Således vises forkyndelsen af Kristi genkomst, at den er nært forestående. Den viser at dette er en væsentlig del af evangeliebudskabet.

Bibelen erklærer at menneskene i de sidste dage vil blive optaget af verdslige sysler, fornøjelser og skaffe penge. De vil være blinde over for evige realiteter. Kristus siger: "Thi ligesom i Noas dage, således skal det gå ved Menneskesønnens komme. Som de levede i dagene før syndfloden: de åd og drak, tog til ægte og gav til ægte lige til den dag, da Noa gik ind i arken, og de ænsede intet, før syndfloden kom og rev dem alle bort, sådan skal det også gå ved Menneskesønnens komme." Mattæus 24,37-39.

Sådan er det i dag. Mennesker iler af sted for vinding og tilfredsstille sig selv, som om der ikke var nogen Gud, ingen himmel, og intet herefter. På Noas tid blev advarselen om syndfloden sendt for at vække folk af deres ondskab og kalde dem til anger. Således kommer budskabet om Kristi snarlige komme for at vække mennesker fra at være optaget af verdslige ting. Det var meningen at vække dem til en fornemmelse af den evige virkelighed, så de tager sig af indbydelsen til Herrens bord.

Evangeliets indbydelse gives til hele verden – "for alle folkeslag og stammer, tungemål og folk." Åbenbaringen 14,6. Det sidste advarsels- og nådesbudskab skal oplyse jorden med dets herlighed. Det skal nå alle klasser af mennesker, rige og fattige, høje og lave. "Gå ud på vejene og langs gærderne," siger Kristus, "og nød dem til at komme, så mit hus kan blive fyldt."

Verden går til af mangel på evangeliet. Der er en hungersnød på Guds ord. Der er få som forkynder ordet uden det er blandet med menneskers traditioner. Selvom menneskene har Bibelen i deres hænder, får de ikke de velsignelser som Gud har sat frem for dem. Herren kalder på Sine tjenere, at frembære Hans budskab til folk. Det evige livs ord må gives til dem, som går til i deres synder.

for de har ikke noget at give dig til gengæld. Men det vil blive gengældt dig ved de retfærdiges opstandelse."

Kristus høstede den lærdom, han havde givet Israel gennem Moses. Ved deres hellige fester anviste Herren at "de fremmede, de faderløse og enkerne, der bor i dine byer, komme og spise sig mætte, for at Herren din Gud kan velsigne dig i al den gerning, du udfører." 5. Mosebog 14,29. Disse samlinger skulle være forbillidlige lektier for Israel. Når man således lærte glæden ved sand gæstfrihed, skulle folk sørge for forældreløse og fattige, året igennem. De åndelige velsignelser som Israel fik, var ikke kun til dem. Gud havde givet dem livets brød, så de kunne bryde det for verden.

Dette arbejde var ikke blevet fuldbyrdet. Kristi ord var blevet en dadel mod deres selvskhed. For farisæerne var Hans ord blevet usmagelige. De håbede på at vende samtalen til en anden kanal, en af dem med en skinhellighed og udbrød: "Salig er den, som sidder til bords i Guds rige!" Denne mand talte med stor forvisning, som han selv var sikret en plads i riget. Hans optræden lignede deres der glædede sig over at blive frelst af Kristus, skønt de ikke går ind på betingelserne for den udlovede frelse. Hans ånd var som Balak da han bad: "Måtte jeg dø, som retskafne dør, måtte jeg få et endeligt som de!" 4. Mos. 23,10. Farisæeren tænkte ikke på om han egnede sig himlen, men på hvad han håbede at nyde i himlen. Hans bemærkning skulle vende fest-gæsternes tanker bort fra deres praktiske pligt. Han ville føre dem fra det nuværende liv til det fjerne tidspunkt for de retfærdiges opstandelse.

Kristus læser hyklerens hjerte, og fæstner Sine øjne på ham, og Han åbnede deres uværende privilegiers karakter og værdier op for gruppen. Han viste dem at de havde noget at kunne gøre på det tidspunkt, at dele i den fremtidige lyksalighed.

"Der var en mand," sagde Han "som ville holde et stort festmåltid og indbød mange." Da tiden for festligholdelsen kom, sendte han hære af sine tjenere ud til indbudte gæster, med det andet budskab: "Kom, nu er alt rede!" Men det blev udvist en besynderlig ligegyldighed. "Men de gav sig alle som en til at undskylde sig. Den første sagde til ham: Jeg har købt en mark og bliver nødt til at gå ud og se til den. Jeg beder dig, hav mig undskyldt. En anden sagde: Jeg har købt fem par okser og skal ud at prøve dem. Jeg beder dig, hav mig undskyldt. Og en tredje sagde: Jeg har lige giftet mig, og derfor kan jeg ikke komme."

Ingen af undskyldningerne var reelt nødvendige. Den mand "bliver nødt til at gå ud og se til" marken, har allerede købt den. Han skynder sig ud for at se, om det passer med hans interesser, og er optaget af hvad han har købt. Okserne var også blevet købt. At prøve dem var kun for at indfri køberens interesse. Den tredje undskyldning så slet ikke fornuftig ud. At den indbudte gæst havde giftet sig med en kone, forhindrede ham ikke at være med til festen. Hans hustru ville også være budt velkommen. Men Han havde sine egne planer for nydelse, og dette virkede mere ønskværdig for ham end den fest han var lovet at være med til. Han havde lært at finde behag i andre selskaber end hos værtsfolkene. Han bad sig ikke

undskyldt, afviste det ikke på en høflig måde. "Jeg kan ikke" er kun et dække for sandheden – "jeg bryder mig ikke om at komme."

Alle undskyldninger røber et optaget tankesind. For disse indbudte gæster optog andre ting hele deres tanker. Indbydelsen som de lovede sig selv at tage imod, blev lagt til side, og den gavmilde ven blev hånet på grund af deres ligegyldighed.

Ved det store måltid, frembringer Kristus de velsignelser, der gives ved evangeliet. Gaven er intet mindre end Kristus selv. Han er det brød der kommer ned fra himlen; og fra Ham flyder frelsens strømme. Herrens budbringere har proklameret Frelserens ankomst for jøderne; de havde udpeget Kristus som "Guds lam, som bærer verdens synd bort." Joh. 1,29. Ved festen har Han tilvejebragt, Gud gav dem den største gave Himlen kan give – en gave som ikke kan beregnes. Guds kærlighed har givet et kostbart festmåltid, og har tilvejebragt uberegnelige ressourcer. "Den, der spiser af det brød," sagde Kristus, "skal leve til evig tid." Joh. 6,51.

Men for at kunne tage imod indbydelsen til evangeliets fest, må de sætte deres verdslige interesse i anden række, for at tage imod Kristus og Hans retfærdighed. Gud gav alt til mennesker, og Han beder ham sætte Hans tjeneste over alle jordiske og selviske hensyn. Han kan ikke acceptere et delt hjerte. Det hjerte som er optaget af jordisk kærlighed, kan ikke opgives til Gud.

Lektien er til enhver tid. Vi skal følge Guds Lam hvor Han end går. Hans ledelse må vælges, Hans følgeskab værdsættes over jordiske venners følgeskab. Kristus siger: "Den, der elsker far eller mor mere end mig, er mig ikke værd, og den, der elsker søn eller datter mere end mig, er mig ikke værd." Mattæus 10,37.

Omkring familiebordet, når deres daglige brød brydes, gentog mange ordene på Kristi tid: "Salig er den, som sidder til bords i Guds rige!" Men Kristus viste hvor vanskeligt det er at finde gæster til det bord, der er dækket for en uendelig pris. De som lyttede til Hans ord, vidste at de havde ringeagtet nådens indbydelse. For dem var verdslige besiddelser, rigdomme og fornøjelser bare alt. Med et samtykke undskyldte de sig.

Så er det nu. Undskyldningerne for at afvise indbydelse til festen, dækker alle undskyldninger for at ikke tage imod evangeliets indbydelse. Mennesker erklærer at de ikke kan udsætte deres verdslige udsigter, ved at give evangeliets krav opmærksomhed. De regner deres timelige interesser som af større værdi end de evige sager. De velsignelser de har fået fra Gud, bliver en barriere der skiller deres sjæle fra deres Skaber og Genløser. De vil ikke afbrydes i deres verdslige jagt, og de ser til nådens budbringer: "Gå for denne gang; når jeg får tid, vil jeg lade dig kalde." Apg 24,25. Andre fremhæver de vanskeligheder der som vil fremkomme i deres sociale forhold om de skulle adlyde Guds kald. De siger at de ikke kan tillade sig at komme i disharmoni med deres slægtninge og bekendtskaber. Derved beviser de selv at de er dem der beskrives i lignelsen. Festens vært betragter deres spinkle undskyldninger, som foragt for Hans indbydelse.

Den mand som sagde: "Jeg har lige giftet mig, og derfor kan jeg ikke komme." repræsenterer en stor gruppe. Der er mange som lader deres hustruer eller mænd forhindre dem i bryde sig om Guds kald. Manden siger: "Jeg kan ikke adlyde pligtsfølelse, så længe min hustru er imod det. Hendes indflydelse gør det enormt hårdt for mig at gøre dette." Hustruen hører det nådige kald: "Kom; for alle ting er nu rede," og hun siger. "Jeg beder jer have mig undskyldt." min mand afviser nådens indbydelse. Han siger at han forretninger står i vejen. Jeg må tage med min mand, og derfor kan jeg ikke komme." Det gør indtryk på børnenes hjerter. De ønsker at komme. Men de elsker deres fædre og mødre, og eftersom disse ikke bryder sig om det evangeliske kald, tror børnene at det ikke forventes at de kommer. De siger også: "Hav mig undskyldt."

Alle disse afviser Frelserens kald fordi de frygter splittelse i familiekredsen. De mener at når de ikke vil adlyde Gud, sikrer de hjemmets fred og fremgang; men det er et bedrag. De som sår i selvished, vil høste selvished. Når Kristi kærlighed forkastes forkaster de det som alene danner renhed og gør standhaftig for menneskelig kærlighed. De vil ikke kun miste himlen, men vil miste den sande nydelse, som himlen blev ofret for.

I lignelsen erfarede giveneren hvordan hans indbydelse blev behandlet, og "husets herre blev vred og sagde til tjeneren: Gå straks ud på byens gader og stræder og hent de fattige, vanføre, blinde og lamme herind."

Værten vente sig fra dem, som foragtede hans gavmildhed, og indbød en klasse som ikke var fuldstændig, som ikke besad hus og lande. Han indbød de som var fattige og sultne, og som ville påskønne de gaver der blev skaffet til veje. "Toldere og skøger" sagde Kristus "skal gå ind i Guds rige før jer." Mattæus 21,31. Uanset hvor elendige menneskene kan være, så mennesker håner og vender sig bort, så er de ikke for lave, for skammelige, til Guds opmærksomhed og kærlighed. Kristus længes efter at få forgæmmede, trætte og fortrykte mennesker til at komme til Sig. Han længes efter at give dem lys, glæde og fred, som ikke fås nogle andre steder. De mest trætte syndere er genstand for Hans dybe og alvorlige medynk og kærlighed. Han sender Sin Helligånd til at ynkes over dem i ømhed, og søger at drage dem nær til Sig.

Den tjener som bragte de fattige og blinde ind, sagde til sin mester: "Det er sket, som du befalede, men der er stadig plads. Så sagde herren til tjeneren: Gå ud på vejene og langs gærderne og nød dem til at komme, så mit hus kan blive fyldt." Her peger Kristus på evangeliets arbejde uden for jødernes enemærker, verdens steder på hovedveje og biveje.

I lydighed mod denne befaling erklærede Paulus og Barnabas til jøderne: "Guds ord måtte forkyndes for jer først. Men siden I afviser det og ikke anser jer selv for værdige til evigt liv, så vender vi os til hedningerne. For således har Herren befalet os det: Jeg har gjort dig til lys for folkene, for at du skal være til frelse til jordens ende. Da hedningerne hørte det, blev de glade, og de priste Herrens ord; og alle, som var bestemt til evigt liv, kom til tro." Apg 13,46-48.